

Дамян Дамянов

Незнайният

Простряха го насред мегдана –
Не жив човек, а жива рана;
Не мъртъв труп – звезда грамадна,
Безсмъртна Ботева балада!
Неузнаваем С лик изгубен,
С изтръгната насила хубост,
Обезобразен, но вече
Дал образ на самата вечност...
Без глас. С език, от нож отнесен,
Но станал сам всевечна песен.

– Познавате ли го? – Ни дума!
– Познавате ли го? – Безумен
размахваше палачът шашка.
Мълчание. Жестоко. Страшно.
И стана чудото. В тях вгледан,
Той разпозна във всички редом
Лица, очите му, гласа му.
На него, мъртвия! С глас тътнещ,
С див глас босящите разпръсна:
– Във всички ви няма възкръсна?

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8014>]